

no
li
si
ve
e

didier convard
on küçük
siyah

fransızca aslından çeviren: elâ güntekin

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

GENÇLİK DİZİSİ

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayına Hazırlayan: Ayça Sezen
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

1. basım: Şubat 2007

ISBN 978-975-07-0707-0

Dix petits Blacks, Didier Convard

© Éditions Magnard, 1998 / Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2003

Bu eserin Türkçe yayın hakları

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Didier Convard ON KÜÇÜK SİYAH

Fransızca aslından çeviren
ELÂ GÜNTEKİN

Resimleyen
MUSTAFA DELİOĞLU

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Didier Convard, 1950 yılında doğdu. Grafik sanatlar eğitimi gördü. Bir süre reklamcılık dersleri verdikten sonra çizgi roman çizmeye başladı ve on yıl boyunca *Tintin* dergisinde çalıştı. Çoğunlukla senarist, zaman zaman desinatör olarak pek çok çizgi roman yarattı ve Lille Festivali'nde senaryolarının tümü için ödüle layık görüldü.

İÇİNDEKİLER

Seksek	9
Chloé'nin Bacakları	18
Bir Efsane	26
Cuma Akşamı	35
Ziyaretçi	42
Gecenin Pençeleri	53
Ördek'i Beklerken	60
Hayat Çemberi	66
İkinci Kan	74
Kapının Ardındaki	78
Sıcak Çikolatalı Bir Flört	86
Ördek'in Reçetesi	92
Tuzak	96
Aslan	102
Diyojen'in Yanında	107
Hayatta Kalan	111
Dayı	117
İki Arkadaş	125

1 Seksek

“**G**ök gürültüsü kulağına bir sır fısıldayacak olursa onu benliğinin derinliklerine göm. Uzağa, belleğinin orta yerine kazılmış bir kuyuya. Ve onu bir daha uyandırmaya asla çalışma. Sırlar hiç kimsenin içmemesi gereken durgun ve kokuşmuş sularda uyumalıdır!”

Leopold onu işte böyle uyarıyordu. Sanki dündü, oysa aradan üç ay geçmişti. Üç ay!

Seksek omuz silkti ve onu Afrika'daki küçük kentnin varoşlarından ayrılmak zorunda bırakan, hayatını değiştiren o dönemi düşünürken yüzünü buruşturdu. Şimdi burada, Paris kışının ayazında tir tir titriyordu.

Kaçarak, aç farelerin kaynaştığı, kir pas içindeki buz gibi izbelerde gizlenerek, en ufak bir sestten çekinerek, gölgelerden korkarak geçen üç ay...

Gölgeler, Leopold'un çocukluğunda ona defalarca anlattığı efsanelerdeki gibi. Geceleri yeraltından çıkan gölgeler, kor gözlü gri şekiller, Şeytan'ın soluğunun hayat verdiği isli hayaletler. Onlar lanetli ruhlar gibi yerlerde sürünür, kapıların altından geçerek avlarını ararlar.

Leopold onları sık sık gördüğünü kesinlikle ileri sürüyordu. Ölüm döşegindeki bir ihtiyarın odasına sızarlarmış hep. İhtiyar onları büyülü deyişler ve töre-

sel hareketlerle kovduğuna inanırmış. Babasından aldığı bir öğretiymiş bu...

Seksek onu bir zamanlar ürperten bu masallara artık inanmıyor. Efsaneler, muskalar, maskeler, nazarlıklar Afrika'sının, bundan böyle saf turistler için bir aldatmaca olduğunu düşünen sağduyulu bir yetişkin oldu.

Kendisi de çok değişti! Tıpkı modernleşen ve büyük güçlerin göz koyduğu ülkesi gibi. Parlak mühendis Richard Manska, Seksek'e dönüştü, bir evsiz barksız, bir serseriye...

Ülkesi kargaşalığa gömülmüştü. Sefalet ve yolsuzluklara. Evet, mutlu ve huzur içinde yaşayabilecekken, o, canilerin bölüp parçaladığı ülkesine benziyordu.

Paltosunun eprilmiş yakasını yükseltti ve göğsünde çaprazladığı heybesinin kayışını omzuna yerleştirdi. Yürümesi gerekiyordu... Soğuktan ölmek için yürümeliydi. Paris'in bu semtinin sokaklarını akşama kadar arşınlamak zorundaydı. Yeğenler ile bağlantı kurma arzusunu özellikle engellemeliydi. Çünkü "kendi aralarında" sadece pazartesileri belirli bir yerde toplanmayı kararlaştırmışlardı. Hep aynı yerde.

Seksek sabırsızlanıyordu. Üşüyor ve ayakları acıyordu. Kendisine büyük gelen pabuçları yüzünden sekiyordu. Kasım başından beri yemeklerini yediği Gönül Aşevi'ndeki evsiz barksızlar ona bu nedenle Seksek adını takmışlardı.

Biçimsizleşmiş pabuçlarının burnuna sürekli olarak tıkaştırdığı buruşuk kâğıt parçaları topallamasını gene de engelleyemiyordu. Bu penguen yürüyüşüne alışmıştı, böylece göze batmayacağını düşünerek kendini rahatlatıyordu. Birilerinin, Yeğenler'in peşine saldıkları katiller, avlarını Paris evsiz barksızlarının adı sanı olmayan çevrelerinde arayacak değillerdi ya...

Seksek, Noel için bezenmiş mağazaların vitrin-

lerine bakarak vakit geçirdi. Burunlarını camedâna yapıştırmış tek tük çocuk ona fazla yaklaşmaktan kaçınıyordu. Genel görünüşünün saygı uyandırmadığını biliyordu. Olsa olsa acınırdı ona!

Derken barınağına dönme saati geldi. Ayyaş bir kadınla paylaştığı bir izbeydi bu. Onunla arada bir karşılaşılıyor, kimi zaman ufak tefek yardımlarda bulunuyordu. Kadının inini kazdığı kata çıkan çarpık çurpuk merdivenin basamaklarını tırmanmasına yardım ediyor, fazla içkili olduğu zamanlar onu döşegine yatırıyor, sabah olunca, hâlâ nefes alıp almadığını kontrol ediyordu!

O akşam onu merdivenin dibinde oturmuş buldu, soluk soluğaydı, yüzü morarmıştı. Tek başına yukarı çıkma tehlikesini göze alacak durumda değildi.

“Geldin demek, Seksek!” dedi içi rahatlayan kadın. “Ben de seni bekliyordum, ne zaman döneceksin diye merak ediyordum.”

“Bildiğim kadarıyla evli değiliz!”

“Yazık ki öyle, koca zencim,” diyerek takıldı ona kadın, dili dolanarak.

“Seni belinden tutup yukarı taşıyacağım, ama sakın aklına bir şey gelmesin, tamam mı?”

Kadın hafifçe kıkırdadı, sonra geçirdi.

“Kusura bakma,” diye kırıttı. “Ahabaplarla neler içtiğimi ben de pek bilmiyorum. Hava soğuktu; kanımı ısıtmak için sert ve keskin şarap yuvarladım.”

Seksek, kadıncağızı un çuvalı gibi kaldırdı. Bir o kadar yumuşak ve hareketsizdi.

“Ne ağırmışsın sen!”

“Acıdan dolayı, Seksek! Çok acı çektim ben, biliyorsun! Acı bu pis yağlara dönüştü.”

“Hem çok içiyorsun. Daha önce de söyledim, bir sabah ölünü bulacağım.”

Kadın içini çekti ve ağzından şu sözler döküldü:

“Her akşam uykuya dalarken söyleyip duruyorum... Keşke sabaha çıkmasam! Sonra hâlâ nefes aldığımı fark ediyorum. Görüyorsun, hayatta bir terslik var. Benim gibi tüymek isteyen niceleri var, ama o berbat hayatlarına yapışıp kalmışlar... Başkaları var... bütün dertleri yaşamak, ama şak diye gidiverirler! Alın yazısı, evlat.”

Seksek karşılık vermedi. Yükünü yukarı çıkarmak için merdivenle boğuşuyordu. Kadın hiç çaba göstermiyordu. Güçsüz ve bitkindi. Durmadan sızlanan koca bir bezden bebek. Tırmandığı her basamak erkek için kazanılmış bir zaferd.

“Neyse geldik!” dedi soluk soluğa, şakakları atıyordu, sırtından soğuk bir ter boşanmıştı.

“Öyle güçlüsün ki...”

Bakışları balık gözü gibi donuktu. Bomboş, acınası bakışlar.

Erkek bu cam gibi bakıştan nefret ediyordu. Yoksul ve yararsız bir hayatın akıntısına kapılmış, dibe vurmuş, boğulan bir kadının bakışıydı bu. Her şey silinmişti hayatından. Bütün bir geçmiş, anılar, aile, dostlar... Geride kalan, tek yüzündeki sorgulayan ifadeydi:

“Né zaman? Sonunda ne zaman kurtulacağım?”

Seksek onu moloz dolu izbenin karanlığına götürdü. Odada buz gibi bir rüzgâr esiyordu.

“Sen uzan,” diye önerdi küçük gazocağını yakarken. “Şimdi uyumaya çalış. Ben gidip odamdan başka bir battaniye getireyim.”

“İstemez,” diye mırıldandı çıkışın bitkin düşürdüğü kadın. “Senin yerin de benimki kadar berbat, Seksek. Rahatına bak... Ben buna değmem.”

Erkek utandığını hissetti. İstedığı kadar battaniye alacak parası olduğunu, ama bunu kendisine yasakladığını ona açıklayamazdı. Yeğenler, en ufak bir refah

belirtisi sergileyerek kendilerini ele vermemeye ant içmişlerdi. Rollerini kusursuzca oynamalıydılar.

Seksek yaşlı kadının gecenin ısırıcı soğuşunu fazla hissetmeyeceği kadar rahat bir şekilde yerleştiğinden emin oldu. Darmadağın odanın içinde birkaç karton parçası bularak kadının üzerini örttü ve yerinden fazla kıpırdamamasını diledi. Sonra ocağı söndürdü. Karanlık birden gözüne daha korkunç göründü.

Tam dışarı çıkmak üzereyken kadın sordu:

“Senin sırrın nedir, Seksek?”

Bu soru üzerine taş kesildi. Boğazı kurumuştı, doğal davranmaya çalıştı:

“Bu da nereden çıktı?”

Kadın, yattığı yerden açıkladı:

“Gözlerim üzerinde, evlat... Halin tavrın güzel. Ellerince ince, evsiz barksız da olsan ellerin temiz kalıyor. Benim gibi bitlisin, ama ellerin her zaman temiz!”

“Tuhaf bir alışkanlık olmalı,” dedi Seksek. “Ayrıca gün boyunca eldiven giyiyorum.”

“Bu yetmez evlat. Bir evsiz barksızın ellerini yıkadığını pek görmedim. Hele kışın! Sen benimkileri gördün mü?”

“Uyu,” diye üsteledi hırçınlaşan Seksek.

Ve donuk karanlıklar arasında yoluna gitti.

“Sağ ol,” diye mırıldandı kadın, erkek izbenin kapısını örtmek üzereyken.

“Neden dolayı?” dedi şaşırان erkek.

“Merdiven için... Tek başıma başaramazdım!”

Seksek kapıyı örttü. Odasına gitmek için aşağıya inerken kendini kötü hissetti. “Yapabilirim...” diye düşündü. “Belli etmeden biraz para harcayabilirim. Yeğenlere bir şey söylemeden ona sıcacık bir kuştüyü yorgan alırdım!”

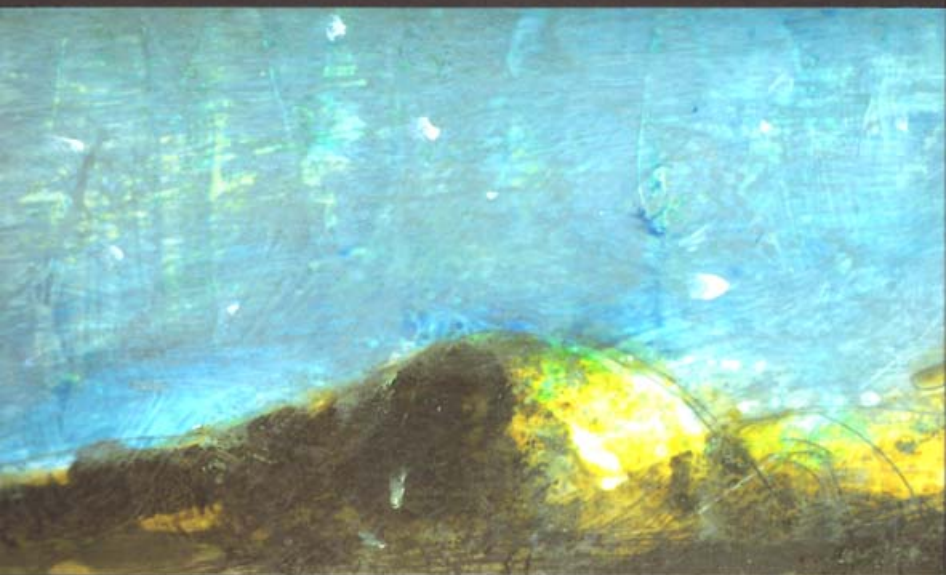
İçtiği ant bunu yasaklıyordu. Yaptığı çok tehlikeli

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Anubis'in Üç Cinayeti'nin gizemli habercisi Ördek geri döndü. Dedektif Victor yeni bir soruşturma üzerinde çalışmaktadır: Namangalı bir sokak serserisi, gırtlığı kesilerek vahşice öldürülmüştür, bedeni pençe darbeleriyle parçalanmıştır. Siyasi bir komplo mudur bu? Yoksa Namanga laneti ya da kara büyü müdür? Ne yazık ki, bu uzun bir listede yer alan ilk kurbandır yalnızca. Ördek'in verdiği ipuçları ve bilgiler Dedektif Victor'a çok yardımcı olur... Her şeye karşın, katil, Namanga efsanesindeki aslan gibi sessizce ortada dolaşmaktadır. Her gece biraz daha yaklaşmaktadır... Gitgide daha gizemli ve tehlikeli bir hal almaktadır.

ISBN 978-975-07-0707-0

<http://www.cancocuk.com>